

ОЧАКВАНЪ ГОСТЪ

Заточиха се студеният зимни дни единъ следъ другъ, като манистата на стара Божигробска бреница. Всѣки день валѣше снѣгъ. Всѣки день вѣхъ бури и хали.

Кжщичкитѣ на село Буково се бѣха сгушили въ дола, като измръзнали врабчета. Селянитѣ отдавна се бѣха прибрали въ топли тѣ си стаи и рѣдко се мѣркаха изъ заснѣженитѣ улици. Излизахъ само тогава, когато имаха много належаща работа.

Стѣмнѣше ли се, село Буково притихваше още повече. Тукъ-тамъ се обаждаха само зли кучета и пакъ млѣкваша. Запалѣха ли се лампитѣ, прозорцитѣ на слупенитѣ кжщички свѣтваха, сякашъ стотици котешки очи се ококорваха въ тъмнината. Коминитѣ пушеха непрекъснато отъ заранъ до вечеръ.

На края на селцето, до самия пѣтъ, въ една вехта, прегърбена

кжщурка, живѣхъ двама старци: дѣдо Цеко и баба Злата. И на двамата животътъ бѣше омръзналъ. Всѣки день молѣхъ Дѣдо Господа да имъ прибере по-скоро душицитѣ.

— Не може вече да се живѣе така, бабо, оплакваше се старецътъ. Нѣмамъ сили. Краката не държатъ, а и на рѣцетѣ си нѣмамъ вѣра.

Слушаше го бабичката, слушаше го, пѣкъ почнѣше и тя на свой редъ да се оплаква.

— Кой ни е виновенъ, рече тогава дѣдо Цеко. Такъвъ ни билъ късметътъ. Така ни било писано.

Трима сина и три дѣщери бѣха отгледали старцитѣ. Но завъртѣ се лоша болестъ въ село и въ три години измори четири отъ тѣхъ. Останаха имъ само единъ синъ и една отъ дѣщеритѣ — най-малкитѣ. Дѣщерята я омжжиха пре-